

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 324/2022
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Вељковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 136/21 од 03.09.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 9/22 од 11.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Вељковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 136/21 од 03.09.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 9/22 од 11.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 136/21 од 03.09.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика па је осуђен, на новчану казну у одређеном износу од 75.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушалног износа плати износ 6.000,00 динара, као и да приватном тужиоцу ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 87.460,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 9/22 од 11.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Вељковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе и да обавезе приватног тужиоца на плаћање трошкова кривичног поступка и састава захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим није кривично дело, обзиром да радња окривљеног описана у изреци првостепене пресуде, не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је овај окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим. Наиме, по ставу браниоца, изрека правноснажне пресуде садржи само објективни услов инкриминације кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, али не и да су инкриминисане речи - коментар окривљеног постављен преко интернета и то друштвене мреже „Facebook“, изнете у намери омаловажавања приватног тужиоца ББ, а која намера је битан субјективни елемент предметног кривичног дела и мора бити садржана у изреци пресуде којом се окривљени оглашава кривим за кривично дело увреда. У вези са тим, бранилац истиче да је у конкретном случају било места примени одредбе члана 170. став 4. Кривичног законика, обзиром да је предметни коментар на друштвеној мрежи дат у оквиру политичке делатности и заштите оправданог интереса.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу К 136/21 од 03.09.2021. године, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда - да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреда из члана 170. Кривичног законика, већ је само у ставу 4. предвиђен основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у вршењу политичке делатности, што у конкретној ситуацији није случај (страна 3., последњи став и страна 4. први и трећи став образложења првостепене пресуде), на страни 3. у другом и четвртом ставу, образложења пресуде Вишег суда у Лесковцу Кж1 9/22 од 11.01.2022. године, изнео

разлоге које у свему као јасне и правилне, прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић